D·N
18/2 1948

Vår utrikespolitik

Fraser och skenlösningar

Inför det utrikespolitiska dilemma som Sverige och många andra småstater möter ligger det nära till hands att söka komma från problemet genom att tala om något annat. Oron föder ett slags omedveten oförlighet, en vilja till flykt från verkligheten, som kommer till uttryck i högtidliga försäkringar om det självfallna och starka framhävanden av det oväsentliga. Talen i riksdagsdebatten den 4 februari ger en provkarta på dessa tendenser, som skulle vara uteslutande psykologiskt intressanta om det inte gällde så allvarliga ting.

Ett alibi som redan börjar bli utslitet är att tala om FN och vår trohet mot denna institution. Ingen anledning finns att klaga över vårt inträde i den internationella fredsorganisationen eller att pöyrka ett utträde ur kretsen av "demokratiska" och "fredsälskande" nationer. Men att FN inte kan visa vägen ur den nuvarande krisen eller ur någon allvarlig kris är uppenbart. Förbundet är allsmäktigt om stormakterna är ense, men maktlöst om de inte är ense — och de är inte ense. Liksom Nationernas förbund har FN varit ur stånd att ens dölja motsättningarna; de reella avgörandena i viktiga frågor träffas på annat håll, och sessionssalarna i Lake Success får bevittna endast retoriska uppvisningar kring de konflikter som utkämpas runtom i världen. Hyllningar till FN och vår politik i FN gerne längre illusion; det var blott under de första månaderna som vår anslutning till organisationen kunde ges ett skimmer av insats och betydelse.

Riksdagssammanträden.

Onsdagen den 18 februari 1948.

Första Kammaren kl. 11 f. m.
Andra Kammaren kl. 11 f. m.
F. K. 1 f. utsk. kl. 10 f. m.
A. K. 3 f. utsk. omed. efter plenums slut.

KASSASKÅP
MED GARANTI SOM HÅLLER
Brandsäkerheten kontrollerad av Statens Provningsanstalt
Hadar Schmidt
Kungsgatan 24, Stockholm. Tel. nammanrop

BEA flyger Er
STOCKHOLM
via KÖPENHAMN
LONDON
STOCKHOLM
tur och retur...
En London-tripp med BEA är en bekväm och punktlig resa, som tar mindre än 7 timmar.
TILL LONDON: måndag, torsdag och lördag kl. 10.50 från Bromma (kl. 09.50 från flygpaviljongen vid Nybroplan).
FRÅN LONDON: onsdag, fredag och söndag kl. 10.00 (buss fr. Airways Terminal, Victoria, London, kl. 8.50)
PRIS TUR OCH RETUR: kr. 639:—.
BILJETTER HOS DE LEDANDE RESEBYRÅERNA.
BRITISH EUROPEAN AIRWAYS
Norrmalmstorg 1, Stockholm • Göteborg, Ö. Hamngatan 52

Från världen flyr man som vanligt till Norden. Att tala om de nordiska staternas enhet borde, synes det, vara nästan lika ofarligt som att tala om världens enhet. Under riksdagens utrikesdebatt förnams den lättnad, med vilken debattörerna lämnade den svåra frågan om västblock och östblock, Bevinplan och Europas förenta stater för att tala om redan existerande nordiskt samarbete och stärkt nordisk gemenskap. Precis så gick man till väga för tio år sedan, år 1938 — två år före ockupationen av Danmark och Norge.

I och för sig är denna nordiska orientering värdefull och naturlig, därom är alla ense. Men den skall inte presenteras som en lösning, inte ens som ett väsentligt bidrag till en lösning; det vore ett självbedrägeri. Dels är en fast allians mellan de nordiska staterna svår att genomföra — kanske svårare än en mera allmän samverkan; för Finland är en anslutning otänkbar. Dels möts planerna härpå av samma absoluta fördömande från rysk sida som förslagen om en generell västorientering; det är alltså inte ofarligt att tala om nordisk enhet. Dels, och detta är det ojämförligt viktigaste, skulle även den soliderte nordiska försvarsallians vara praktiskt taget utan betydelse för tryggande av de tre parternas fred och oberoende. Detta torde i själva verket vara uppenbart för alla, och därför har det starka framhävandet av den nordiska tanken i detta sammanhang ett drag av spegelfäkteri. Att de nordiska staterna för en gemensam politik är av den största betydelse, men det är omöjligt att i denna gemenskap se en lösning av deras internationella problem.

I vissa män blir tanken på ett Europas förenta stater också till skenlösningarnas kategori. Den framföres stundom som en ofarlig ersättning för en mera allmän samverkan: Västeuropa skulle stå självständigt, starkt och medlande mellan Ryssland och USA, liksom enligt mera bisarra hugskott Sverige eller Norden skall stå självständigt, starkt och medlande mellan öst och väst. Om Europaplanen gäller detsamma som om nordismen; den är tilltalande, men inte tillräcklig. Ett enat Västeuropa utan anslutning eller stöd från USA saknar den styrka som enbart kan göra en ny internationell organisation till en säker garanti för freden. Ur idéernas och nationaliteternas synpunkt bildar USA redan ett Europas förenta stater, och det är blott i samverkan med denna redan färdig ställdning som det demokratiska Europa kan finna en enighet som medför trygghet.

Socialdemokratins dubbelspel

Statsministerns uttalande i måndags om sitt partis ställning till kommunismen belyser både mannen och partiet. På frågan om den socialdemokratiska inbördes förhållande svarade hr Erlander att det inte finns någon "kommunistvänlig fraktion" inom partiet och förklarade: "Inom partiet råder inga delade meningar om kampen mot kommunismen. . . . Den första satsen är förmodligen samstämmigt riktig; det finns visserligen kommunistsympatisörer inom partiet, men det finns ingen kommunistvänlig "fraktion", dvs. ingen organiserad grupp med särskilda åsikter. Den andra satsen är uppenbart falsk. Hr Z. Höglund uttalar att "det finns i detta nu ingenting till vänster om socialdemokratin . . . Det finns ingenting att säga emot i det aktuella läget"; han beskyller folkpartiets ledare för att vara demokratins fiender, men angriper över huvud inte kommunismen. Hr Georg Branting hyllar den bulgariske diktatorn, beskriver diktaturens införande som en "befrielseprocess" och framställer i utrikesdebatten de ryska drabantfolken som mönster för oss. Det är klara bevis på att hr Erlanders uttalanden är falska. Hur är det då möjligt att statsministern kan göra ett så uppenbart och notoriskt ohållbart påstående? Antagligen föreligger inte någon avsiktlig osanning. Det är fråga om slarv, tankloshet, oreda — denna välvilliga tolkning är med tanke på statsministerns tidigare prestationer befogad.

Hr Erlander fortsätter: "Oberoende av vad framstående socialdemokratiska kommunalpolitiker har att säga får de finna sig i var det socialdemokratiska partiet står." Här står alltså statsministern ihjäl den sats han några sekunder tidigare yttrat. Ty meningen måste ju vara att i huvudsak namn vara att de kommunalpolitiker som avses — närmast hr Höglund — har en annan uppfattning om kommunismen än statsministern och att alltså delade meningar finns inom partiet. Vidare: vad menas med att vederbörande kättare "får finna sig i var partiet står"? Uppenbarligen inte att de skall utesluta ur partiet, utan bara att de inte kan bestämma partiets, eller rättare partimajoritetens, ståndpunkt. Med lika stor rätt kan exempelvis hr Branting och hr Höglund säga att hr Erlander får finna sig i var de står. Alltså: kommunistsympatisörer lika väl som kommunistmotståndare är välkomna inom det parti som principiellt ser demokratin som ett högsta värde. Vad skulle socialdemokratin säga om högern utelade sig på detta sätt om nazistsympatisörer?

Spelet fortsätter sålunda: hr Erlander tar avstånd från kommunismen, hr Höglund och Branting sympatiserar med den; ingendera angriper öppet den eller de andra, och valmännen får på det sättet en sortering att välja på.

Slutligen påstår hr Erlander att folkpartiet drar fram denna sak för att "skrämma fram sina väljare". Han tar alltså frågan om halvkommunismen inom socialdemokratin så litet allvarligt att han i kritik av förhållandet blott ser ett valtaktiskt knep. Det är inte kommunistsympatisörerna han angriper, utan tvärtom redaktörer hos deras antagonister.

Hr Erlanders uttalande publicerades i förgår. Det berördes endast i korthet i gårdagens nummer av Dagens Nyheter och det nämnes att det är statsministern på några rader skulle ha samlat så mycket oriktigt, motsägande, meningslöst och hätskt. Då emellertid någon dementi inte kommit, får det antas att de refererade satserna härför från den svenska regeringens chef.

PRESSGRANNAR

Diskussionen om räntan härdnar alltefterson ovetskapen tränger igenom att det behövs kraftigare medel än hittills för att lyfta bort inflationsfaktorn. Tidningen Arbetet (s) gor vältaligt uttryck åt de svårigheter som en mera betydande räntehöjning skulle medföra på bostadsmarknaden:

> Miljarder av småsparande har enbart under de senaste 25 åren investerats i egna hem och bostadslägenheter. Miljarder lånat kapital har förfaktiget fyllt ut de egna besparingarna. Hundratals tusen har anett sig trygga sina med dessa investeringar endast tack vare den omständigheten att räntan inte varit så betungande att de blivande bostadskonsumenterna verkat avskräckande. Om skulden är 15.000 skulle en höjning av räntan med endast en procent leka den årliga bostadskostnaden med 150 kr. En höjning med en eller ett par procent skulle vara fullkomligt betydelselös men medlet att spara till ökat sparande eller bromsa investeringarna inom den enskilda företagsamheten. Men den skulle bli ett utmärkt medel att minska eller eliminera möjligheten till sparande för alla strävsamma egnahems- och lägenhetsägare.

Härtill kommer, fortsätter den citerade tidningen, hyreshöjning för alla andra lägenheter och försämrad ekonomi för alla skuldsatta småföretagare, vilkas anspråk på kompensation i sin tur skulle påverka hela prisnivån. Bilden är i det väsentliga riktig. Men den behöver kompletteras på många sätt, exempelvis med följande omdöme ur kooperatörernas tidskrift Vi om den aktuella höjningen av bensinpriset:

> En höjning av bensinskatten med 27 öre kommer givetvis att innebära en tung börda för allt Sveriges motorfolk, men i all synnerhet för nyttotrafiken. Sedan länge spelar motorfordonen en viktig roll i vårt näringsliv, och man kan inte sätta en kåpp i hjulet för bilismen utan kännbara verkningar för hela folkhushållet. Denna stora ökning av bensinskatten kommer utan tvekan att genast prisnivån av en rad viktiga oumbärliga varuslag ytterligare i höjden. Således särskilt markant kommer givetvis utvecklingen att bli i orter, där man är till stora delar hänvisad till lastbilarna som transportmedel.

Här har vi alltså, precis som vid en ränte- och hyreshöjning, både en allmän prisstegring och särskilda svårigheter för vissa grupper. Mellan extraskatter av bensinskattens typ och sådana generella åtgärder som räntehöjning eller allmän omsättningsskatt existerar ingen verklig artskillnad, endast den gradskillnaden att de generella ingripandena kan verka hårdare och medföra större sociala olägenheter. Det är därför som flertalet liberaler och socialdemokrater motsätter sig omsättningsskatt och räntehöjning. Men det finns inte skäl att utmåla oliktänkande som folkfiender.

Restriktionsingripandenas laggrund är i regel allmännas förfogandelagen. Senaste numret av Motor tar upp frågan om det kan vara riktigt att denna oeredskapslag fortfarande används som den gör:

> Det är uppenbarligen förutsatt att förfogandelagen skall tillämpas endast under krigsförhållanden, dvs. under tider då extraordinära åtgärder måste vidtas och beslut understundom måste fattas med verkställighet inom endast några timmar. Däremot torde den icke vara avsedd att tillgripas för lösande av problem av det slag som nu är aktuella. Bristen på hårdvalutor har förvisso icke kommit som någon överraskning, utan regeringen har haft god tid på sig att överväga vilka motåtgärder som borde vidtas. Då riksdagen decembrom numera är samlad under större delen av året bör händer icke ha mött att till riksdagen överlämna att besluta om de åtgärder vinnen nu är ägnade.

Frågan bör beaktas av riksdagen. För motorismens del är riksdagens kontroll av särskild betydelse, ty motorfolket lever på sina rättigheter, men det förefaller föga föreningsorgan, Transportarbetaren, därför att en socialdemokratisk representant ur kåren inte fått sin placering i hamnstyrelsen förslag. Tidskriften vill inte godkänna det uppgivna motivet att hr Sundin skulle rata för att kunna ge kommunisterna en plats som proportionellt sett anses tillkomma dem:

> Huvudstadens socialdemokrater är dehale i två hälfter. Om detta beroende på ideologiska motsättningar vore intet ett att säga därom. Av andarnas strid kommer alltid något gott. Men i detta fall spelar makt- och utvecklingsmässiga skäl in. Hr Z. Höglund är den, som allmänt anses vara upphovsmannen till Hjalmar Brantings ryggrosa, uppriktige älskare. Därför vill han onge sig med så många sådana som möjligt. Blir krönungen riktigt djup, har ryggrosa ägare utsikter att i lyckligaste fall bli borgarråd. Men ihåsd blir ledningen ringare — ett hamnstyrelsemandat t. ex. Hr Höglund brukar nebelspalta om saken. Hr Sundin har emellertid aldrig haft några utsikter att bli borgarråd. Ty det har befunnits, att hans rygg ej ens besitter den för ett hamnstyrelseuppdrag erforderliga böjligheten.

Enligt den citerade tidskriften möjliggjörs Högindustrintingens förhandsställning inom Stockholms socialdemokrati genom en rent organisatorisk brist: en odelad arbetarkommun med 70.000 medlemmar kan alltför lätt behärskas av en energisk fraktion. Omdömet innebär en underskattning av Z. Höglunds ledningsmässiga förmåga, det torde samtidigt vara karaktäristiskt för den kanske av vantrivsel och vanmakt som hans regemente kan framkalla hos oppositionerna i hans parti.

OFFICIELLT
återfinnes i dag på sid. sexton.

Konung Gustaf och hans första ministär

Ministerkrisen 1909

DEN SEDAN LÅNGE VÄNTADE slutkrisen i den Lindmanska ministären kom i mitten av mars 1909 med resultat att Påboda, Trolle och Roos fingo avsked från sina statsrådsämbeten. Anledningen var meningsskiljaktighet mellan dem och statsministern om avfattningen av dennes svar på en av den liberale andrakammarledamoten Sandström väckt, av Staaffs skriven interpellation, den mest uppmärksammade av de interpellationer som gjorts under 1909 års riksdag till en av de oroligaste under 1900-talet. Frågan var ömtålig, eftersom den rörde riksdagens rätt, närmare bestämt utskottens rätt att enligt gammal praxis utan regeringens förmedling hämta upplysningar av ämbets- och tjänstemän. Regeringen hade på ett uppseendeväckande sätt ingripit mot denna praxis. Interpellationssvaret var snävt avfattat, varför frondörerna, beredda att ta konsekvenserna, bestämt ogillade det. Läget var spänande. I andra kammaren kunde ett stort angrepp väntas av oppositionspartierna med demonstrativa massinterpellationer i misstroendeförklaringar av partiledarna, åsyftande att fälla regeringen. Branting var nu beredd att stödja en eventuell liberal ministär. Hur skulle kammarens konservativa partier

KARL STAAFF

HJALMAR BRANTING

förhålla sig? Skulle de ställa sig bakom statsministern eller följa sin gamle fortroendeman Påboda i den schism som utbrutit? Därpå berodde regeringens öde.

Lindman handlade som vanligt rappt och resolut, men med större beräkning än i tidigare kritiska situationer. Han lyckades på sin sida vinna lantmannaledarna Andersson i Skivarp och Persson i Stallerhult, vilka synas ha undvikit att typa statsministerns inviter för Påboda. Den socialistiska faran, som det talats så mycket om och som vid olika tillfällen debatterats även i riksdagen, torde i allmänhet ha gjort de moderata lantmännen benägna att flytta sina positioner längre åt höger. Men för att erhålla deras biständ i en fråga som gällde tillvaratagande av folkrepresentationens rättigheter var det nödvändigt att Lindman gjorde vissa medgivanden.

Det talades mycket under samtiden om att statsministern opererat med två interpellationssvar. Därmed förböll sig på följande sätt. Jämför man det ursprungligen utformade svaret, som föreslades statsrådsberedningen i frondörernas närvaro och av dem underkändes, med det svar som upplästes i kammaren, befinnes att en hel del modererande ändringar och tillägg blivit gjorda. Det kan inte betvivlas att den senare versionen tillkommit för att ernå lantmännens understöd. Av vikt var särskilt ett tillägg på slutet, efter själva svarspunkterna, där en lugnande försäkran gavs att avsikten ej var att undertrycka dittills utbildad praxis, en passus som sedan också särskilt åberopades av lantmannaledarna i kammardebatten.

När Lindman vunnit lantmännens ansåg han sig vara på den säkra sidan. Dagen före interpellationsdebatten uppmanades Påboda och med all sannolikhet även Roos att inlämna sina avskedsansökningar. Trolle gjorde sammalunda, men utsattes på kvällen för starka påtryckningar av kungen att kvarstå. Den senare versionen av interpellationssvaret visades ej för frondörerna, ett onekligen egendomligt förfaringssätt, som efteråt väckte Påbodas indignation. Vidare anskaffades i all hast ersättare åt de avgående, i Påboda ställe en av lantmannapartiets mera betrodda män, ingenjör Nylander, i Roos ställe kanalirådet Lindström. I sista stund, i den konsel som en timme innan interpellationssvaret upplästes i kammaren hölls för beslut om ministärens förändring, gjordes ännu ett försök att få Trolle att återta sin avskedsansökan. Men Trolle stod fast i sin föresats att följa sina vänner.

I andra kammaren avlöpte interpellationsdebatten, den längsta som hållits i riksdagen, ungefär som man kunnat förutse. Genom instämmanden i partiledarnas yttranden eller genom egna anföranden uttalade omkring 125 ledamöter tillhörande vänsterpartierna sitt misstroende mot regeringen. På samma sätt avgavs en förtroendedeklaration av inemot 70 medlemmar från lantmanna- och nationella framstegspartierna; Ministären hade blivit förémål för ett mera renodlat misstroendevotum än kanske någon annan svensk ministär. Men Lindmans beslut var fattat. Han satt lugnt kvar. På första kammaren kunde han lita, och han hade försäkrat sig om det behövliga annexet i den andra. Vinsteligen var ministärens underlag i båda kamrarna genom den nyss beslutade rösträttsreformen underminerat. Men för den numera eniga regeringen framstod det som en angelägen sak att så långt som möjligt utnyttja den galgenfrist som återstod.

Man kan fråga sig hur konungen betraktade läget. Att hans sympatier voro hos högern var ingen hemlighet. Han kan gott karaktäriseras som högerman. Om rösträttsreformens nödvändighet torde han ha varit fullt övertygad. Att konungen därmed starkt reagerade mot parlamentarismen börde vid denna tid i Sverige traditionellt ännu snart sagt samman med yrket. Likställighet mellan ministär och höger i Sverige och regeringsmakten var något som ännu inte vunnit erkännande. Tack vare långmaktens förtrovende var högern mest gynnad part. Utan tvivel var konungen helt med på vel Lindman satt kvar efter 1908 års val för att ej något farligt parlamentariskt prejudikat skulle skapas. Lika så att Lindman efter utrensning av sina moderata kolleger 1909 trots klart misstroendevotum av en stor andrakammarmajoritet höll ut i spetsen för en kamp mot Ryssen och en ministär Widén—Påboda—Persson i Tällberg voro i omlopp, men saknade all grund. Striden mellan herremakt och folkmakt gick vidare. Att konungen i den striden ställde sig på herremaktens sida stod för vänstern fullt klart.

Vad som kanske allra mest oroade konungen var socialdemokratins snabba framvigt. Något av samma socialistskräck som vid denna tid var så vanlig i högerkretsar synes ha grigit monarken. Han hade ogillat liberalernas samgående med socialdemokraterna vid 1908 års val. Och en vänsterministär som på ett eller annat sätt vore beroende av socialdemokratiskt stöd, kanske rent av innesläte en, eller annan socialdemokrat, betraktade han av allt att döma som en särskilt betänklig eventualitet.

Vad beträffar konungens uppfattning speciellt om socialdemokratin ger en dagboksanteckning av Karl Staaff rörande ett samtal som han hade med konungen på slottsballen den 16 januari vise inblick. "Konungen talade med mig", skriver Staaff, "om nya kammaren, bekymrad över de många socialdemokraterna. Jag svarade: Vi få vara beredda på många fler vid nästa val. Och det är hättre att (när de äro så talrika i landet) de ock få vara med och arbeta och känna ansvar. Kungen (tyrigt): Ja, ja, dvs. du menar anvisar i riksdagen, väl inte i regeringen? Jag: Kanske inte för det närvarande, men det kommer nog. Kungen (mycket ivrigt): Men det skulle vara omöjligt med det program de ha, republik, gudsförnekelse och annat. Men tillade: Naturligtvis, man bör aldrig säga aldrig, man kan ju inte veta (med faderns gest)." Vad konungen sade var varken märkligt eller ovanligt. Ett par veckor senare gav hans statsminister offentligen uttryck åt liknande synpunkter. Det kan antas att samtalet med Staaff befäste konungen i hans föresats att hålla Lindman om ryggen. I slutrepliken inlade han knappast någon djupare mening. Men i historisk belysning har den ett visst intresse. Vad konungen 1909 ville skjuta från sig som något omöjligt inträffade åtta år senare, då han utnämnde de första socialdemokratiska statsråden.

*

Den Lindmanska ministären förde de under de första tre åren en dramatiskt tillvaro. Den psykologiska, rent mänskliga aspekten tilldrar sig nästan lika stort intresse som den politiska. Hur nära de hörs samman blir man mer än annars påmind om. De flesta medlemmarna hade inte nått 50, en del av dem voro män med hett blod. Det blev påfrestande att i de personliga och politiska slitningar som ständigt förekomma gå omkring och se snett på varandra med nävarna knutna i byxfickorna. Spänningen urladdade sig esomeftast i scener och hyunsubrott, och det hände när man sammanträffade i statsrådsberedningen att nävarna kommo på bordet så att det gav genljud i skivan. Det är inte alldeles ovanligt att i våra regeringar vissa medlemmar levt på krigsfot med varandra. Men knappast i någon regering ha skiljelinjerna framträtt så markerade som i den Lindmanska.

Det har knappast tillräckligt observerats vilken betydelse den första trätoperioden i den Lindmanska ministärens historia haft för den följande inre utvecklingen. Under denna tid ställas och fixeras klarare än förr de viktiga frågor, visserligen tidigare aktualiserade, som gävo prägel åt den stora politiska strid som under de kommande åren pågick och alltmer skärptes. Vi ha mött några av dessa frågor i konflikterna statsråden emellan. Olika grundåskådningar stodo här mot varandra, företrädda särskilt av Påboda och Lindman. Rösträttsreformen, det första stora stridsämnet, visade sig vara ett provisorium, som knappast tio år senare följdes av det fulla demokratiska genombrottet. I försvarsfrågan skymta stridslinjer som sedan söndrade nationen. I fråga om regeringssättet fastslås med stor klarhet och skärpa i den offentliga diskussionen de motsatta ståndpunkter kring vilka vänster och höger drabbade samman fram till parlamentarismens segen 1917. Slutligen

"Före textannonser" forts. från sidan två.

Små stationära bensinmotorer
till salu för leverans i vår. Lämpliga för mjölkningsmaskiner, sågar, pumpar, uppfordringsanordningar, sprutapparater, trampmaskiner, Kompressorer, gräsklippningsmaskiner m. m. Svar till "Engelsk kvalitet". Annons-Kansli, Stockholm, f. v. b.

Rörledningsentreprenad
för
AB Stockholmshem
A utförande av värme- och sanitäranläggningar till 17 st. nybyggnader i kv. Nattvakten m. fl. vid Gubbängen omettagas förseglade anbud, försedda med påskrift om innehållet, inställ den 16 mars 1948 kl. 14 å Stockholms stads fastighetskontors husbyggnadsavdelning, Munkbron 1, varest befattla dagar kl. 13—14.30 (lördagar 11—12) upplysningar lämnas och erforderliga handlingar tillhandahålles mot deposition av 50:— kronor, vilket belopp återfämnas vid handlingarnas återställande i oskadat skick.
Entreprenaden kommer, därest så befinnes lämpligt, att uppdelas på mindre grupper.
Fri prövningsrätt förbehålles.
Anbudsgivaren är bunden vid lämnat anbud till och med en månad efter anbudstidens utgång.
Stockholms Stads Fastighetskontor, Husbyggnadsavdelningen.

Rörlednings-
entreprenad
för AB Stockholmshem
A utförande av värme-, ventilations- och sanitärinstallningar till 9 st. bostadsbyggnader samt en pannecentralsbyggnad i kv. Skottåret, Sockret och Tvettondagen vid Gubbängen omettages förseglade anbud, försedda med påskrift om innehållet, inställ den 12 mars 1948 kl. 14 å Stockholms stads fastighetskontors husbyggnadsavdelning, Munkbron 1, varest befattla dagar kl. 13—14.30 (lördagar 11—12) upplysningar lämnas och erforderliga handlingar tillhandahålles mot deposition av 50:— kronor, vilket belopp återfämnas vid handlingarnas återställande i oskadat skick.
Entreprenaden kommer, därest så befinnes lämpligt, att uppdelas på mindre grupper.
Fri prövningsrätt förbehålles.
Anbudsgivaren är bunden vid lämnat anbud till och med en månad efter anbudstidens utgång.
STOCKHOLMS STADS FASTIGHETSKONTOR
Husbyggnadsavdelningen

Behöver Ni REPORTER med FÄRG ?
Uppslagsrik. Kan uppvisa goda, ajåkvd. resultat. Reportagemetier i ledande tidningar. Driven, referent. Onskar samarbete m. tidning ell. dyl. Aven delid. Svar till D. N. H-k., f. v. b., märkt "Uppsig — resultat — 333".

Huddinge ABF
Arkitekt Sune Lindström föreläser härstd. den 19 febr. kl. 20.00 i församlingshemmet om
Nybebyggelse med olika byggnadstyper
Diskussion.
STYRELSEN.

LÄKARE
Dr B. Hammarskjöld
ALLMÄN PRAKTIK.
Riddargatan 27. Vard. 9.30—11 och 14—15.30. Annars tid efter överenskom. Tel. 61 65 20 (bost. 65 09 15).
Medlem av Stockholms Läkareförening.

Tegnérgatans TANDKLINIK
Tegnérgatan 36 Tel. 32 42 42
Naturtr. bet. (fr. 55:- pr gom). Smärtfri bedjutt. Plomb 10:1, 3:-, Sigell, 11:1. Kronnedfri rädfr. End. leg. tandl.

Tandläkare
EMIL LINDBLADS
PRIVATKLINIK
Nybrogatan 37
Telefon hus, Östermalmstorg
Tel. 62 20 30, 62 20 79. Öppet 9—19
Kostnadsfri rådfrågning

Jourhavande Apotek
tillgänglig nattetid samt söndags- o. helgdagar under febr. månad:
Bävern, Ekorren, Hedaren, Kamelen, Hjorten, Kronan, Lejonet, Renen, Räbocken, Stenbocken, Storken, Sälen, Tranan, Tigern, Ugglan, Ulven, Vasen och Ängeln.
Ang. adress och telefon-nr hänvisas till likarförteckn. och sidan 64 i telefonkatalogen.

Dagens Nyheter läses dagligen av 100.000-tals människor.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.